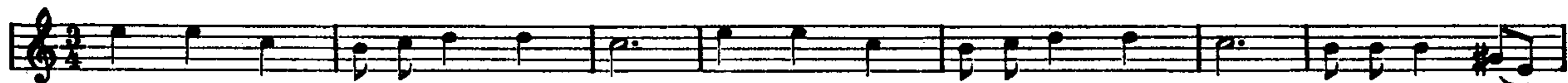

1720.

Ze Soběchleb

Ach, o - vej, co je lá - ska zlá, dyž je - dna mi - lo - va - la dva. E - šče by - lo

hor - ší, ka - ma - rá - di bra - tři, dyž je - dna mi - lo - va - la tři.

Ach, ovej, co je láska zlá,
dyž jedna milovala dva.
Ešče bylo horší,
kamarádi bratři,
dyž jedna milovala tři.

Ach, ovej, co je věc těžká,
otec mně brání synečka.
Zbraňuje mi mati,
nedá si tě brati,
ach, ovej, co je věc těžká.

Ach, ovej, co sem slyšela,
ach, ovej, co sem myslela,
že já nejsem hodna
jedinýho slova.
Ach, lásko, jak jsi podvodná.

S tím jedným v síni postála,
druhému ruku podala
a třetímu prála:
Mám tě, synku, ráda,
ach, radši než ty oba dva.

Můj němlejší synečku,
ďi, popros moju matičku,
by mi nezbránili,
a mi dovolili
podat ti pravó ručičku.

1721.

Od Brna. Erb. I. 42

Ať vče - rá be - la ne - dě - la, a já sem du - ma ne - be - la,

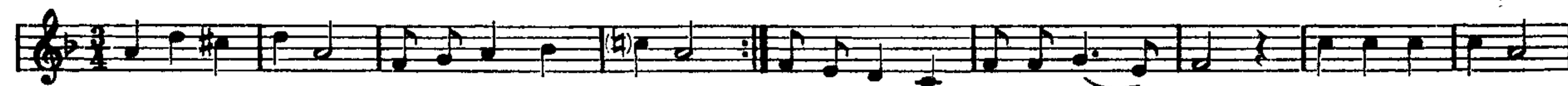
be - la tam mša sva - tá za na - še dě - vča - ta, a já sem na ní ne - be - la.

Ať včera bela neděla,
a já sem дума nebela.
Bela tam mša svatá
za naše děvčata,
a já sem na ní nebela.

Včera bel zasvěcené deň,
kdepak ten šohajíček bel?
Dala sem mu kvinde,
šel k panence jinde,
ach, snad už na mne zapomněl.

1722.

Z Bystrce

Ach, o - vej, o - vej, co mě hla - va bo - lí, hla - věn - ka mě po - bo - lí - vá, aj, za - važ mně ju

mo - ja mi - lá, aj, za - važ mně ju če - rveném šá - te - čkem, ať mně už víc ne - bo - lí - vá.

[: Ach, ovej, ovej, co mě hlava bolí, :]
hlavěnka mě pobolívá,
aj, zavaž mně ju, moja milá,

aj, zavaž mně ju červeném šátečkem,
ať mě už víc nebolívá.